

מסורת הש"ס

א) ימות: 5. ק: גיטין 12.
ב) ככל תהא חת:
ג) ונעל כ. לקמן 12.
ד) ופי' חת' כ"ב חת:

גליון הש"ס

גמ' ואפקעניה רבנן. פי'
תשונה רביא פי' אף
קסא:

הגרות מהר"ב
רנשבורג

א) תורה וסברה דאית
ויר ונבי פרוטות ל"ג ויר.
פי' מה יר ע"ה מורה
נעט ויר:

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

ג.

עין משפט
נר מצוה

הא מ"י פ"י מכל' אשת
הל' טו סמך עין מה
טו"ע אר"י ק"ר פ"י
12:

מוסף רש"י

כל דמקדש אדעתא
דרבנן מקדש. תולת
נעט ממס', דהא דת
משה וישראל אחר (יבמות
12) לטות קידושין חלק
מת משה וישראל שטתו
ממ' ישראל, וירי הס
אחר שיקיש כל קידושין
שכחאל על ידי גט סה
הלך קסא, שכל מנת
קדשה וגיטין 12.
הינה דקדש בכספא
איכא למימר אפקעניה
לדקדושין גט דרבניא
ואחר ליהי' נעט למפרע
ממנה, ומחיל' קטני שרי
כקדש על מנת
קדש (שם) וגיטין 12.
א) ויר: א) דהפסד כ"ד
הפסד גני ממון ויחילו
קדשה גטל ונחמ' דמיל'
דלא היו קדושין (שם)
ב) חת: קדש בביתא
מאי איכא למימר, מאי
אפקענה איכא למימר,
הא ביה מל' שויה
דבמות 12) דקידושין
קדושין (ד) מ' יקא
אש אש ונעט, דלשה
מתקדשת נמי בביתא, מאי
אפקענה איכא למימר דהא
ביתא וגיטין 12) שרייה
רבנן לבעילתו בעילת
זנות, למפרע על ידי גט
א) דלשקט ס' קידושין
מינה, ויש כהן כל לק',
שרי בכקדש על מהנה
חוק דחם קדש (גיטין 12)
כיון דנעטת דרבנן מלה
ויבנן אמור דבי ייב' לה
גט כי הא תנעל ביה
דסיכור בעילת זנות, וליח
דלמיר תיהת קדש בכספא,
קדושין ספק דרבנן,
קדש בביתא דקדושין
דמלאווימא נעטו מאי
איכא למימר, וטעות גדול
הוא בדס', דקדושין ספק
דלמלאווימא נעטו ומגורה
שוי דקדשה קדשה שפדה
עפרין גמר לה תפסכת
קדושין 12) וגיטין 12)
למורה וכל י"ג מדות, ולי
קדושין ספק מדרבנן מי
קטלני' נשאת עליה, דנעל
היפס' כקדשה, ועוד מאי
שנייה דשני שויה רבנן
ס', הא קדש ליה ס'כ
מל' רבנן לאפקעי' מיר
דלמלאווימא ומשני ליה שויה
רבנן, הא נמי אפקענה
היא (יבמות 12) וגיטין 12)
באורכה גיטין 12) ודשכ"ס
ב' חת:

וסברה דאניס. ומן הדין לית לן למיחש דלמא איתס הא
דרכין לא איתס' ולהכי קרי להו לטעות שמחמירס על
עלמנ אע"ג דמ"י לאיתסווי א' וגבי פרוטות לא גרסינן וסברה דלא
איתס' אלא ואמרה דלא איתס' פי' אפילו כשאל הקול דאיתס' אמרה
דלא איתס' או אפילו כשתעד היא

עלמה דאיתס' ואחרס' לא ידעו ואס'
תאמר מת תוך י"ב חודש נמי היא
גט מהאי טעמא דזימנין דלא מת
וסברה דמת ומיענגא ויתבה ויש
לומר דמיתה קלא אית לה:

אדעתא דרבנן מקדש. לכן
אומרים נשעת קידושין
דמת משה וישראל:

ואפקעניה רבנן *קידושין
מינה.

השולח (גיטין 12) פירשתי:
תינה דקדש בכספא. דהפקר
כ"ד היה הפקר והו' מעוט
מתנה וממילא יהו כל בעילותיו וזות
קדש בביתא מאי איכא למימר אף
יפקיעו ביהא של קידושין ואפי' למ"ד
בהאשה רבה (יבמות פט: ושם) דש כח
לחמס' לעקור דבר מן המורה
היינו כגון דליכא עבירה כהאיה
דהאשה רבה דהדר לטינאל אכל
היכא דליכא עבירה דמקדשת היא
בביתא מאי איכא למימר ומשני
שויה רבנן בעילותיו בעילת זנות
ואין אלא קידושין 12):

איכא דאמר אבי רבא וכן
א"ענין גיטין. פסק ר"ת
כלישנא קמא דלן. אונס בגיטין
והניחא ראי' מדקאמר סתמא הש"ס
כרס השולח (גיטין 12) ושם) גבי ההוא
דאמר אי לא נסיבנא עד תלמין וימין
ליהוי גיטא כ' ולי משום אונס
אין אונס בגיטין וכן נראה דלחייב
דליכא דאמר הו' פירכי מכל הני
דמיי' סיעמא לישנא קמא ולא
סמיינן אשטוי' דחיק' וקשה לריי'
דמסיק כפרק מי שחזו (שם ע"ג) ושם)
דין דאמר הרי זה גיטין אם מתי
מחולי זה בין אם אמר אם לא אעמוד
מחולי זה ונפל עליו הבית או נשכו
נחש או אכלו ארי דלא הו' גט
אלמא דיש אונס בגיטין וליכא למימר
דהתם לא מטעם דיש אונס קאמר
דלא הו' גט אלא משום דדין אם
מתי מחולי זה בין אם לא אעמוד

משמע שימות ממחמת זה החולי וכשנפל עליו הבית או נשכו נחש אינו
גט דלן זה מחולי זה דהא מוכח בהדיא התם דמטעם דיש אונס
הוא גבי ההוא גברא דוצין ארעא לבהריה וקביל עליה כל אונסא
דאיתליד בה כ' אמר רבא אונס דלא שכיח הוא ומיימי רבא סיעמא מהא דאכלו ארי אינו גט אלמא אונס דלא שכיח יש טענת אונס
לרבא והכא קאמר רבא גופיה בלישנא קמא שהוא עיקר דלן אונס אפילו באונס דלא שכיח דמוכח הסוגיא ואור"י דג' עייניו אונס
הן דאונס דלא שכיח כלל כהאיה דמי שחזו אפי' לישנא קמא דרבא דהכא יש אונס דלא שייך התם לתקון משום לטעות ומשום
פרוטות דלעולם לא סברי לטעות דנפל עליו הבית או שהכשו נחש כיון דלא שכיח כלל ומשום פרוטות נמי ליכא למיחש כיון דלא
שכיח שיעשה כן ואונס דשכיח כגון ההיא דפסקיה מברא אפילו לאיכא דאמר אין אונס דאייבעי ליה לאחגויי אכל אונס דשכיח ולא שכיח כהא
פליגי מרי לישני דרבא והלכתא בלישנא קמא דרבא דכפירשט: **שבת** דין קבועים בב"ב יום. וא"ת וכי מיקן עורא שלא יהו כמי
דיין קבועים בכל יום אלא ב' וזה' בלבד ועוד קשה דאמרין בשבת (ד' קט: ושם) מי שיש לו זכות אבות יקח ב' וזה' וכי קודם תקנת
עורא לא היו מקיין כל עיקר ואומר ר"ת דקודם תקנת עורא לא היו קבועים בכל יום אלא כשהיו זריכין לשום דין היו יושבין בכל יום ויום
ועורא מיקן שויה קבועין ב' וזה' וכל היראה לדון יבא וידון והיו יכולין להקח בכל יום קודם תקנת עורא כיון שלא היו קבועים ר"י מירך
שלא היו קבועים מחלה אלא בעיר אחת ועורא מיקן בכל עיר ועיר ב' וזה': **אשה** נשאת בב"ב יום. קשה לרשב"א אמאי נשאת בכל
יום תהא כאלמנה ומינא דה' ומיעבל בשאי לפי שנאמר ב' ברכה לאלם וי"ל דמשום ברכה לא היו קבועים יום דכפירשט לעיל ובאלמנה
נמי לא קבעו שמינעל בשאי משום ברכה גרידא אלא משום שקדו שיהא שמה עמה ג' ימים כדאמר לקמן (דף 12) ובחילה דלא שייך
הוא טעמא דליכא למימר משום שמיס לאומנתו והולך לו לפי שיש בה שבעת ימי המשתה הלכך משום ברכה גרידא לא היו קבועים יום:
איכא בתי דינין ב'. נראה לרי' דמכל מקום אין נשאת בשאי דהא אין דין בשבת ועמה ניהינן לישא אף כשאי משום דלן כ"ד
קבועין ואס' יש לו טענת בחולין יכול לקבול בשבת כפי שגשג כמו בשאר ימות השבוע ועוד לפירוש הקונטרס דוקא בימיס
קבעו יום הנישואין משום שעל ידי כך יתברר הדבר ויבואו עדים ממך שמתאפסים העם לנ"ד ואין שייך לומר עכשיו ק:

ובשני

וימנין דלא איתס. והוי גיטא: וסברה. דלמא איתס ואינו גט
ומלאג ליהנשא: ומינסבא. וכשינא ויאמר נאנסמי נמלא גט כעל
וצניה מן האחרון ממזרים לפיכך אמרו יהא גט: דמדאורייתא לא
הוי גיטא. שמאני טענת אונס מן המורה שנאמר (דברים כב)

וימנין דלא איתס וסברה דאיתס ומיענגא
ויחבה ומשום פרוטות דאי אמרת לא ליהוי
גיטא וימנין דאיתס ואמרה לא איתס ואולא
ומינסבא ונמצא גט בטל ובניה ממזרים ומי
איכא מידי דמדאורייתא לא להוי גט ומשום
צנועות ומשום פרוטות שרינן אשת איש
לעלמא אין *כל דמקדש אדעתא דרבנן
מקדש *ואפקעניה רבנן לקדושי מינה אמר
ליה רבינא לרב אשי תינה קדש בכספא
קדש בביתא מאי איכא למימר שויה רבנן
לבעילתו בעילת זנות איכא דאמר אמר
רבא וכן לענין גיטין אלמא קסבר רבא יש
אונס בגיטין מיתבי הרי זה גיטין אם לא
באתי מכאן ועד שנים עשר חדש ומה
בתוך שנים עשר חדש אינו גט מת הוא
דאינו גט הא חלה הרי זה גט לעולם אימא
לך חלה נמי אינו גט והוא גופא קמ"ל דאין
גט לאחר מיתה אין גט לאחר מיתה הא
תנא ליה רישא דלמא לאפוקי מדרבנותינו
ת"ש מעכשיו אם לא באתי מכאן ועד שנים
עשר חדש ומה בתוך שנים עשר חדש
הרי זה גט מאי לאו הוא הדין לחלה לא
מת דוקא דלא ניהא ליה דתפול קמי יבם
ת"ש מהרהוא דאמר להו אי לא איתנא מכאן
ועד שלשים יום ליהוי גיטא אתא בסוף
תלתין יומין ופסקיה מברא ואמר להו חזו
דאתאי חזו דאתאי ואמר שמואל לא שמייה
מתיא אונסא דשכיח שאני דכיון דאיבעי
ליה לאחגויי ולא אתנא איהו הוא דאפסיד
אנפשיה אמר רב שמואל בר יצחק לא שנו
אלא מתקנת עורא ואילך שאין בתי דינין
קבועין אלא בשני ובחמישי אבל קודם
תקנת עורא שבת דינין קבועין בכל יום
אשה נשאת בכל יום קודם תקנת עורא מאי
דהוה הוה הכי קאמר "אי איכא בתי דינין
דקבועין האידנא כקודם תקנת עורא אשה
נשאת בכל יום הא בעינן ששקדו דטריח ליה
מאי

אס טרח ליה. **דערי** ליה. אס טרח לפני
השבת ומיקן לזריי פטורה כוסה כחודש בשבת או בשני בשבת:
מאי

דאיתליד בה כ' אמר רבא אונס דלא שכיח הוא ומיימי רבא סיעמא מהא דאכלו ארי אינו גט אלמא אונס דלא שכיח יש טענת אונס
לרבא והכא קאמר רבא גופיה בלישנא קמא שהוא עיקר דלן אונס אפילו באונס דלא שכיח דמוכח הסוגיא ואור"י דג' עייניו אונס
הן דאונס דלא שכיח כלל כהאיה דמי שחזו אפי' לישנא קמא דרבא דהכא יש אונס דלא שייך התם לתקון משום לטעות ומשום
פרוטות דלעולם לא סברי לטעות דנפל עליו הבית או שהכשו נחש כיון דלא שכיח כלל ומשום פרוטות נמי ליכא למיחש כיון דלא
שכיח שיעשה כן ואונס דשכיח כגון ההיא דפסקיה מברא אפילו לאיכא דאמר אין אונס דאייבעי ליה לאחגויי אכל אונס דשכיח ולא שכיח כהא
פליגי מרי לישני דרבא והלכתא בלישנא קמא דרבא דכפירשט: **שבת** דין קבועים בב"ב יום. וא"ת וכי מיקן עורא שלא יהו כמי
דיין קבועים בכל יום אלא ב' וזה' בלבד ועוד קשה דאמרין בשבת (ד' קט: ושם) מי שיש לו זכות אבות יקח ב' וזה' וכי קודם תקנת
עורא לא היו מקיין כל עיקר ואומר ר"ת דקודם תקנת עורא לא היו קבועים בכל יום אלא כשהיו זריכין לשום דין היו יושבין בכל יום ויום
ועורא מיקן שויה קבועין ב' וזה' וכל היראה לדון יבא וידון והיו יכולין להקח בכל יום קודם תקנת עורא כיון שלא היו קבועים ר"י מירך
שלא היו קבועים מחלה אלא בעיר אחת ועורא מיקן בכל עיר ועיר ב' וזה': **אשה** נשאת בב"ב יום. קשה לרשב"א אמאי נשאת בכל
יום תהא כאלמנה ומינא דה' ומיעבל בשאי לפי שנאמר ב' ברכה לאלם וי"ל דמשום ברכה לא היו קבועים יום דכפירשט לעיל ובאלמנה
נמי לא קבעו שמינעל בשאי משום ברכה גרידא אלא משום שקדו שיהא שמה עמה ג' ימים כדאמר לקמן (דף 12) ובחילה דלא שייך
הוא טעמא דליכא למימר משום שמיס לאומנתו והולך לו לפי שיש בה שבעת ימי המשתה הלכך משום ברכה גרידא לא היו קבועים יום:
איכא בתי דינין ב'. נראה לרי' דמכל מקום אין נשאת בשאי דהא אין דין בשבת ועמה ניהינן לישא אף כשאי משום דלן כ"ד
קבועין ואס' יש לו טענת בחולין יכול לקבול בשבת כפי שגשג כמו בשאר ימות השבוע ועוד לפירוש הקונטרס דוקא בימיס
קבעו יום הנישואין משום שעל ידי כך יתברר הדבר ויבואו עדים ממך שמתאפסים העם לנ"ד ואין שייך לומר עכשיו ק:

